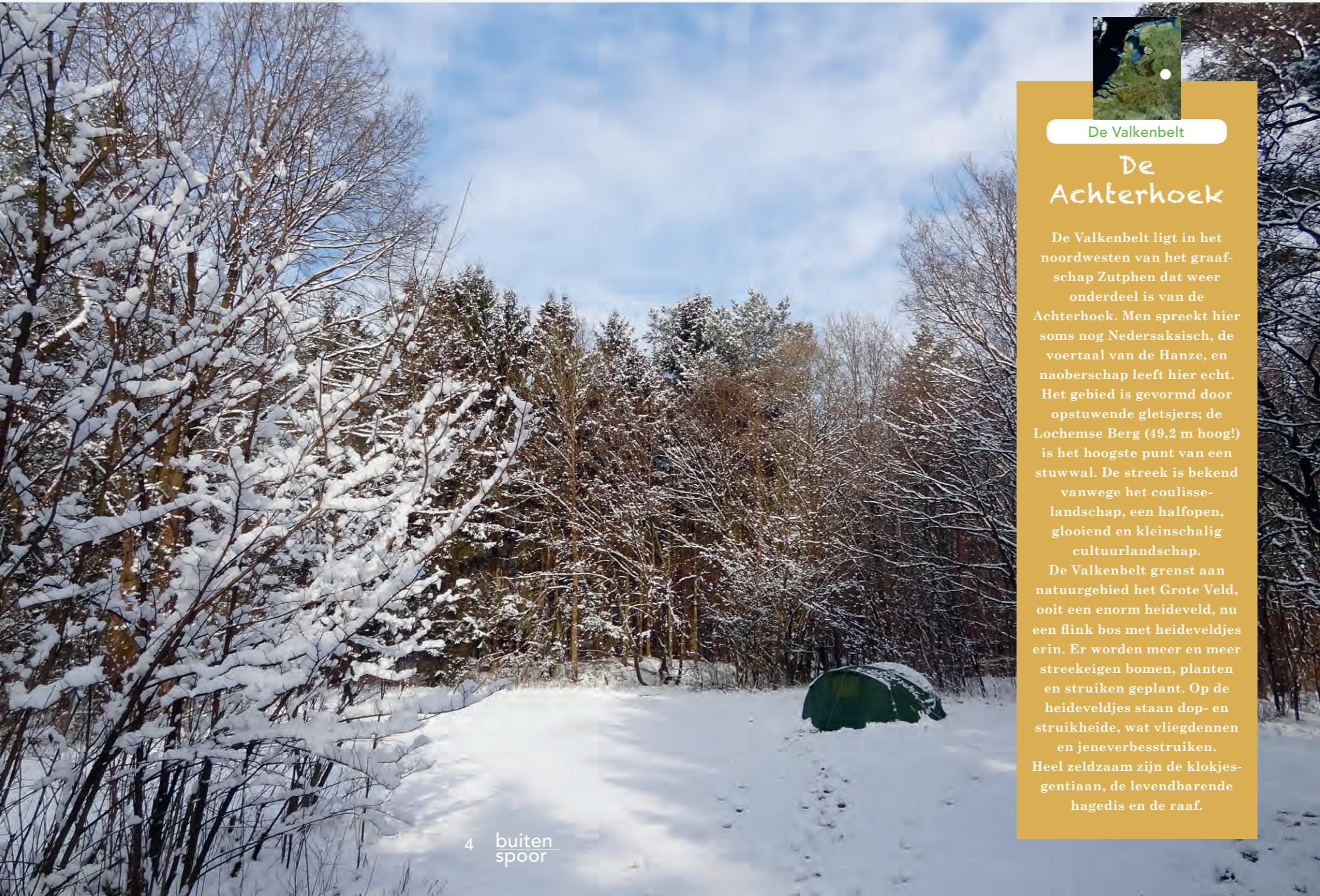

Licht, warmte, welkom

Terrein De Valkenbelt, Lochem

Tekst: Nienke Onkenhout
Foto's: Vincent Tollenaar,
Gera Weber en Albert Fien

De Valkenbelt

De Achterhoek

De Valkenbelt ligt in het noordwesten van het graafschap Zutphen dat weer onderdeel is van de Achterhoek. Men spreekt hier soms nog Nedersaksisch, de voertaal van de Hanze, en naoberschap leeft hier echt. Het gebied is gevormd door opstuwende gletsjers; de Lochemse Berg (49,2 m hoog!) is het hoogste punt van een stuwwal. De streek is bekend vanwege het coulisselandschap, een halfopen, glooiend en kleinschalig cultuurlandschap.

De Valkenbelt grenst aan natuurgebied het Grote Veld, ooit een enorm heideveld, nu een flink bos met heideveldjes erin. Er worden meer en meer streekeigen bomen, planten en struiken geplant. Op de heideveldjes staan dop- en struikheide, wat vliegdennen en jeneverbesstruiken. Heel zeldzaam zijn de klokjesgentiaan, de levendbarende hagedis en de raaf.

Dat is onverwacht, dat het geluid van hamers op metaal het eerste is wat ik hoor als ik De Valkenbelt nader. Het blijken drie jonkies te zijn die de metalen vlaggenmast aan het afkrabben zijn. Er wordt namelijk gewerkt, dit weekend, en dat gebeurt grondig en massaal op dit clubterrein in de Achterhoek.

Langs de grote kampeerweide wandel ik naar waar ik mensen hoor. Links zijn tentplaatsen tussen de bomen, halverwege zie ik het toiletgebouw en de kampvuurkuil. Daarachter weer een aantal kleine tentveldjes.

Hier ontmoet ik terreincommissaris Jan Duitshof die me zijn favoriete kampeerplek laat zien. Ik zet mijn tentje op tussen prachtig kleurende Amerikaanse eiken, zomereiken, beuken, naaldbomen en een net geplante babykastanje. 'Want', legt Jan uit, 'hoewel we bezig zijn met een meerjarig plan om de boel flink uit te dunnen en zo meer licht op het terrein te krijgen, planten we ook nieuw groen. Deze keer wat kastanjes en kardinaalsmuts. Daardoor krijgen we meteen wat onderbegroeiing, anders is het wel erg open.'

Plekken voor oudjes en voor kleintjes

Dat uitdunnen is goed te zien en nu ook te horen; zaagster Annette Linnartz is druk bezig en omringd door houtblokken en stammetjes. Steeds laden clubleden hun kruitwagen vol hout, verderop wordt gekloofd en gestapeld in het gloednieuwe houthok. 'We hebben weer een flinke voorraad', zegt Jan. 'Er gaat ook nogal wat hout doorheen hier. Niet alleen in de kampvuurkuil, we experimenteren ook met drie kleine vuurschalen voor bij de tent of caravan. We proberen het hier iedereen naar de zin te maken, ook in de winter. Daar hoort natuurlijk wel bij dat de gebruikers van de schalen rekening houden met hun burens en dus, heel simpel, even checken hoe de wind waait.'

Er is ook een plan om in de buurt van de kampvuurkuil een overdekte picknicktafel neer te zetten. 'Voor de jeugd,' zegt Jan, 'omdat het hier ook voor hen leuk en prettig moet zijn. Dan hebben ze een eigen plek, in de buurt van "de oudjes", maar toch apart en met elkaar. En voor de kleintjes is er in het bosje op de grote kampeerweide ruimte om te

*We proberen
het hier
iedereen
naar de zin
te maken*

spelen en een hutje te bouwen. Zo proberen we met kleine dingen, in de geest van de NTKC, iedereen het gevoel te geven welkom te zijn.'

Kaasfondue, rogge en waslijnen

We treffen Anne Wismans die is begonnen met de voorbereidingen voor de gezamenlijke kaasfondue bij het kampvuur vanavond – een leuke gewoonte van de afdeling die hecht aan een warme, vriendschappelijke sfeer. Ik word dan ook meteen uitgenodigd om mee te eten. Hoe welkom kun je je voelen!

Omdat Jan de handen vol heeft, wandel ik verder met voormalig terreincommissaris Berend Wismans. 'We hebben dit terrein sinds 1960', meldt hij. 'Het 50-jarig bestaan hebben we in 2010 uitbundig gevierd. Toen we het terrein kochten van buurman Meulenbrugge was de grote kampeerweide vooraan een roggeveld. De eerste jaren was het allemaal nog erg open. We kregen weleens een standje omdat dames-leden hun wasgoed daar aan een lijn hingen en iedereen dat kon zien. Dat hoorde niet, vonden de mensen uit de buurt.' Hij wijst me op de vele boomstronken, resten van bomen die zijn weggehaald om meer licht te krijgen. 'En dat kappen van bomen, vooral de eiken, om het terrein mooier te maken, dat vond men zonde. Bomen kap je alleen als het nuttig is, als je het hout nodig hebt. Natuurbeheer, daar deden wij wél, maar zij nog niet aan. Dat is nu toch anders. De verhouding met de burens was en is overigens erg goed hoor. Meulenbrugge senior en zijn vrouw hebben op ons terrein zelfs hun 40-jarige bruiloft gevierd, een mooi traditioneel Achterhoeks feest.'

Groen en een tikje revolutionair

De jaren '70 waren een mooie periode voor de Valkenbelt, hoor ik als we aan de praat raken met wat oudgedienden van afdeling Oost. Karel Elderink: 'Ja, het was de hippietijd, wij waren de kinderen van de jaren '60 en we trokken met onze gezinnen naar buiten. Het was hier

vaak stampvol, ook tijdens de winterkampen in februari.' 'We waren groen en een tikje revolutionair. Zo bedachten we jaren geleden het plan om Noorse houten blokhuizen op alle NTKC-terreinen te hanteren. Een prachtige duurzame manier van bouwen met als bonus een grote overhang, fijn als het regent. Maar binnen de club waren

we te vroeg, we kregen er de handen niet voor op elkaar.' Die progressieve insteek is er nog steeds. Karel: 'Waarom geen snelle wifi op alle terreinen? Waarom niet vier camperplaatsen? Dan houd je de club en de terreinen aantrekkelijk voor alle generaties, van tieners die zijn geboren met een smartphone in de hand tot de zeventigers die zo graag willen blijven kamperen.' De discussie daarover houdt ons de hele soeppauze bezig maar het lukt ook ons niet om het ultieme antwoord te vinden ... We gaan maar weer aan de slag. Ook ik draag mijn steentje (of beter: houtblok) bij en help met het stapelen van de nieuwe 'houtoogst' zodat die kan drogen.

In Ruurlo heeft Staatsbosbeheer voor de kleinsten een **Kabouterpad** gemaakt, voor kinderen tot 80 jaar is er het **klimbos** waar je tot 16 meter hoog kunt klimmen. Warm gekregen? Bezoek De Boskoele, het **openluchtbad** in Gorssel met watertrampoline en glijbanen.

Het riviertje de Berkel zie je het mooist vanaf de **Berkelzomp**, een **houten zeilscheepje**. Je kunt o.m. opstappen in Almen en Lochem.

Sterrenkijken kan elke zaterdag in Lochem, bij sterrenwacht Phoenix. En **wandelen** rond De Valkenbelt kan over landgoed Velhorst en de natuurgebieden het Grote Veld en 't Waliën.

Zin in cultuur? Vorden heeft maar liefst **8 kastelen!**

Of wandel vanaf De Valkenbelt via het voetveer over de Berkel naar de **Staringkoepel**.

Modern realistische kunst vind je in het **gloednieuwe museum** MORE in Gorssel.

Licht en harmonie

Als ik Jan later weer tref, komt hij nog even terug op dat lichter maken. 'Hier bij het toiletgebouw was het in het verleden echt veel te dicht begroeid, het was zeker in de schemering haast onprettig, zo donker. Nu is het bos zoals een bos hoort te zijn, niet een bijna massieve muur van groen. Overigens zijn er ook leden die vinden dat we nog steeds veel te weinig kappen: omdat het geen inheemse soort is, zouden alle Amerikaanse eiken moeten sneuvelen. Tja, je doet het als terreincommissaris niet heel snel goed, zullen we maar zeggen', zegt Jan met een knipoog. 'Maar we komen er hier in de Achterhoek altijd samen uit, want dat willen we gewoon.' En dat zoeken naar harmonie, dat zie je wel terug op De Valkenbelt. Kleine grasveldjes en mooie open weiden, gras en bos, licht en donker, het vormt alles bij elkaar een kampeerterrein waar het goed toeven is.